

Ἰούλιος

Κυριακή 4η Ἰουλίου 2021

Κυριακή Β' Ματθαίου

(Μτθ. 4, 18 – 23).

*«...διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν
καί κηρύσσων τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας
καί θεραπεύων πᾶσαν νόσον» (Μτθ. 4, 23).*

Σήμερα βλέπουμε τόν τρόπο πού ἔζησε ὁ Κύριος πάνω στή γῆ. «Διδάσκων, κηρύσσων, θεραπεύων» ἔζησε ὁ Χριστός. Οἱ ἄνθρωποι μαθαίνουν, ἀκοῦν καί γιατρεύονται. Ἔρχεται ὁ Μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελος νά σκορπίσει τήν ἀλήθεια τῆς παρουσίας Του, νά διαλύσει τά σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας, νά ἀνατρέψει τά δεδομένα τῆς φθορᾶς. Ἔρχεται νά γίνει ἡ

τροφή, τό φῶς, ὁ δρόμος τῶν ἀνθρώπων. Ἔρχεται ὡς αὐτοζωή νά ζωογονήσει, νά ἐλευθερώσει, νά οἰκοδομήσει τόν καθημαγμένο Ἀδάμ. Περιδιαβαίνει τή Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν καί καλεῖ κοντά Του μαθητές καί ἀποστόλους. Μᾶς καλεῖ μέσ' ἀπό τά ἀκρογιάλια τῆς ζωῆς μας νά Τόν ἀκολουθήσουμε. Ν' ἀφήσουμε τά πάντα γιά τήν ἀγάπη Του καί γιά τό ἔργο Του. Μᾶς περιμένει νά Τόν μιμηθοῦμε. Νά διδάξουμε, νά κηρύξουμε καί νά γιατρέψουμε, ὅπως ἔκανε κι Ἐκεῖνος.

Μπορεῖ νά μήν ἔχουμε τή δική Του δύναμη, μπορεῖ νά μήν κουβαλᾶμε τά ἀπαραίτητα χαρίσματα, μπορεῖ νά μή ζοῦμε στίς κατάλληλες συνθῆκες. Μπορεῖ νά ἔχουμε ἀναστολές καί δυσκολίες, ὑποθέσεις καί ὑποχρεώσεις, πρόσωπα καί συνθῆκες πού μᾶς ἐμποδίζουν, ἀλλά Ἐκεῖνος δέν παύει νά μᾶς καλεῖ καί νά μᾶς περιμένει.

Στό σημερινό ἀνάγνωσμα εἶδαμε πώς οἱ πρῶτοι μαθητές ἄφησαν τά πάντα, χωρίς

δεύτερη σκέψη και καθυστέρηση, και Τόν ακολουθήσαν. Ἐμεῖς γίναμε μαθητές Του μέσα στην εὐλογημένη ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐκκλησίας μέ τή βάπτισή μας κατά τή βρεφική μας ἡλικία. Σ' ἐκεῖνο τό μυστήριο ὑποσχεθήκαμε νά βαδίσουμε τό δρόμο Του και νά πραγματώσουμε τήν ἀποστολή Του. Ἐπειδή, ὅμως, μεγαλώνοντας Τόν προδώσαμε ἀμέτρητες φορές και ξεχάσαμε τήν ἀποστολή μας, μᾶς ξαναπροσκαλεῖ, μέσ' ἀπό τά ὑπόλοιπα μυστήρια, νά ἐπιστρέψουμε κοντά Του και νά δουλέψουμε πάνω στό σκοπό γιά τόν ὁποῖο εἴμαστε προορισμένοι.

Ἐάν θέλουμε πραγματικά νά εἴμαστε μαθητές και φίλοι τοῦ Ἰησοῦ, θά χρειαστεῖ νά γινόμαστε καθημερινά διδάσκαλοι, κήρυκες και θεραπευτές. Νά γινόμαστε μιμητές Ἐκείνου πού παραμένει τό αἰώνιο και ἀξεπέραστο πρότυπό μας.

Γιά νά εἴμαστε σωστοί διδάσκαλοι εἶναι ἀπαραίτητο νά μορφωνόμαστε κατά Θεόν. Νά

μελετοῦμε, νά ἀκοῦμε, νά μαθαίνουμε, νά γνωρίζουμε τήν ἄγνοιά μας, νά πλουτίζουμε τά ἐπιχειρήματά μας, νά ἔχουμε ἀπαντήσεις στά ἐρωτήματα καί στίς ἀντιρρήσεις τῶν ἄλλων. Σάν σωστοί διδάσκαλοι θά ἔχουμε τό μυαλό μας ἀνοιχτό, τή γλώσσα μας ὀπλισμένη, τήν καρδιά μας γεμάτη ἀγάπη. Ὁ ἀληθινός διδάσκαλος, σάν τό Χριστό, φωτίζει, οἰκοδομεῖ καί ἀνοίγει καινούριους ὀρίζοντες. Δέν ἀντιμάχεται, δέν προσβάλλει, δέν ἐξευτελίζει τούς μαθητές του. Εἶναι ὁδηγός, δέν εἶναι τιμωρός. Εἶναι οἰκοδόμος, δέν εἶναι ὁδοστρωτήρας. Εἶναι φῶς καί φωτιά, δέν εἶναι πυρκαγιά.

Γιά νά εἴμαστε σωστοί κήρυκες τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπαραίτητο, ὅπως κι Ἐκεῖνος, νά σφραγίζουμε καί νά ἐπιβεβαιώνουμε τά λόγια μας μέ τή ζωή καί τό παράδειγμά μας. Δέν καλούμαστε νά διακηρύξουμε κάποιες ἰδέες. Δέν κηρύττουμε μία φιλοσοφία ἢ μία θρησκεία ἢ μία θεωρία. Ἔχουμε κληθεῖ νά κηρύξουμε μία ἐμπειρία. Νά καταθέσουμε στούς

διπλανούς μας τήν ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στήν ὑπαρξή μας. Νά κηρύξουμε μέ τόν τρόπο τῆς συμπεριφορᾶς, μέ τήν πρακτική μας ἀντίδραση στίς δυσκολίες τῆς κάθε ἡμέρας, μέ τήν εὐγένεια, τήν καλοσύνη, τή διάκριση καί τό χαμόγελο πώς ὁ Χριστός ὑπάρχει. Εἶναι ζωντανό πρόσωπο. Εἶναι Αὐτός πού μεταμορφώνει, πού ἀνασταίνει, πού φωτίζει καί θεώνει τόν ἄνθρωπο. Τό κήρυγμα τοῦ χριστιανοῦ δέν εἶναι μόνο λόγια. Εἶναι συμπεριφορά καί τρόπος. Γι' αὐτό ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ ζεῖ καί βιώνει συνεχῶς τή μετάνοια. Μέ τή μετάνοια οἰκειώνεται μέ τό Χριστό. Κυοφορεῖ μέσα του τόν Κύριο. Κάθε λόγος καί πράξη του εἶναι ἕνας τοκετός τοῦ Χριστοῦ, μία φανέρωση, δηλαδή, τοῦ Χριστοῦ στους ἀνθρώπους.

Τέλος, γιά νά εἴμαστε θεραπευτές τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀπαραίτητο νά παραιτηθοῦμε ἀπό τά δικά μας δεδομένα καί νά ἀφήσουμε τό Μεγάλο Ἰατρό τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων νά κάνει τή δουλειά Του. Εἶναι ἀπαραίτητο ἐπίσης

νά μάθουμε νά προσευχόμαστε. Νά αναθέτουμε
τά προβλήματα καί τούς πειρασμούς στή
δύναμη καί στήν αγάπη Του. Δέν μπορούμε νά
ώφελήσουμε κανέναν, ἄν Ἐκεῖνος δέν τό
εὐλογήσει καί δέν τό ἐνισχύσει. Δέν εἴμαστε
ἐμεῖς οἱ ἰατροί. Εἴμαστε ἐκεῖνοι πού
ὕποδεικνύουν τόν Ἰατρό. Δέν εἴμαστε οἱ
θεραπευτές. Εἴμαστε οἱ ὁδοδείκτες πρὸς τό
θεραπευτήριο.

«Διδάσκων, κηρύσσων, θεραπεύων» ὁ
Κύριος. Κοντά στά δικά Του βήματα κι ἐμεῖς.
Ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διδασκαλία,
κήρυγμα καί θεραπεία. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φῶς,
παράδειγμα καί ζωή. Ἄς τά βιώσουμε καί ἄς
τά προσφέρουμε, γιατί, ὅσο τά προσφέρουμε,
τόσο καί θά τά βιώνουμε ἀπὸ τώρα καί γιὰ
πάντοτε. Ἀμήν.